

סדר הלימוד ליום כב שבט [יום 140 בשנה]

בא וראה, כך זה ודאי, ליל רביעי של שבת צריכים להשמר מהם. מה הטעם? משום שכתוב (בראשית א) יהי מארת. מארת כתוב חסר, והרי פרשוה, שבגלל שהיא חסרה, כמה קבוצות של רוחות נכללו במארת הזו. קללות ומארת הן בפגימת הלבנה, וכלם שולטים באותו הלילה.

בלי השבת, כיון שכלם מתפזרים להכנס לנקב של העפר, שלא יכולים לשלט, צריך אדם יחידי להשמר. ועוד, אף על גב שלא יכולים לשלט, נראים לפעמים, ובן אדם יחידי צריך להשמר. **דבר** זה כך שנינו, ואם כך, זה חסרון של השמירה. אבל בשבת השמירה מצויה לעם הקדוש, וכשנכנסת שבת, הקדוש ברוך הוא מעטר כל אחד ואחד מישראל, ורוצה שישמרו את העטרה הקדושה הזו שהתעטרו בה. ואף על גב שהם אינם נמצאים בישוב, לפעמים הם נראים לאדם יחידי ומורע מזלו. וצריך לאדם להתעטר בעטרה קדושה ולשמר אותה.

סוף סוף, שמירה נמצאת באותו לילה לעם הקדוש, הואיל וסכת שלום פרוסה על העם, שהרי שנינו, בכל מקום שנמצאת סכת שלום, הצד האחר לא נמצא שם, ולכן שמירה היא ושמירה מצויה. **יום** השבת שמחה היא לכל, והכל נשמר למעלה ולמטה. והאור (והנקודה) התחתון מאיר לעלות למעלה בפי של שבעים העטרות שהן החלקים היתרים, והזקן של כל הזקנים מתעורר.

אז כשעולה האור, העם הקדוש מקדימים לבית הכנסת בלבוש כבוד בשמחה, מתעטרים בעטרה קדושה שלמעלה באותה רוח שעומדת עליהם למטה, משבחים בשירות ותשבחות, והתשבחות עולות למעלה, וכל העליונים והתחתונים בשמחה, וכלם מתעטרים כאחד. פותחים העליונים ואומרים: אשריכם העם הקדוש בארץ, שרבונוכם התעטר עליכם, וכל החילות הקדושים מתעטרים בשבילכם.

היום הזה הוא יום הנשמות, ולא יום הגוף, משום ששלטון צרור הנשמות הוא, וכל העליונים והתחתונים עומדים בזוג אחד, בעטרה של רוח יתרה עליונה קדושה.

תפלת השבת של העם הקדוש, שלש תפלות נמצאות ביום הזה כנגד שלש שבתות, ופרשוה, והכל אחד. כיון שנכנסו העם הקדוש לבית הכנסת, אסור להשתדל אפלו בצרף בית הכנסת, אלא בדברי תשבחות ותפלה ותורה וכראוי להם.

ומי שמשתדל בדברים אחרים ובדברי העולם, זהו אדם שמחלל שבת, ואין לו חלק בעם ישראל. שני מלאכים ממנים על זה ביום השבת, והם שמים ידיהם על ראשו ואומרים: אוי לפלוני שאין לו חלק בקדוש ברוך הוא. ועל זה צריך להשתדל בתפלה ובשירים ובתשבחות של אדונם, ולהשתדל בתורה.

היום הזה הוא יום הנשמות שמתעטר אותו צרור הנשמות (בתשבחות של אדונם). משום כך משבחים בתשבחות תשבחת הנשמה, והינו נשמת כל חי תברך את שמך ה' אלהינו ורוח כל בשר וכו'. ואין התשבחת אלא בצד של נשמה ורוח, והיום הזה עומד ברוח ונשמה, ולא של גוף.

התשבחת של דרגה אחרת עליונה, סוד היום, שמש קדושה שהיא אור היום, הינו יוצר אור. סוד האור המאיר, שממנו נזונים ומאירים כל אותן הצבאות, המרכבות, והכוכבים והמזלות, וכל אותם ששולטים על העולם.

תשבחתו של העולם הבא ביום הזה, הינו אל אדון. והתשבחת הזו היא בסוד עשרים ושתים אותיות עליונות קדושות שמתעטרות באבות ובמרכבה העליונה הקדושה.

האותיות הקטנות הן עשרים ושתים אותיות, שהן העולם התחתון, שהן אל ברוך גדול דעה וכו', ואין בין תבה לתבה רוח אחר, אלא אות רשומה בכל תבה ותבה. ובעולם העליון יש רוח, והצדדים הקדושים בין אות לאות. וזוהי תשבחת על תשבחת, שהאותיות העליונות של היום השביעי משבחות ואומרות למלך העליון יוצר בראשית.

כשהתשבחת הזו עולה למעלה, ששים מרכבות עליונות שאמרנו, מזדמנות ולוקחות את התשבחת הזו מהעם הקדוש, ומעלים אותה להתעטר בה בכמה מרכבות עליונות שממנות. וכל אותם הצדיקים שבגן עדן, כלם מתעטרים בתשבחת

הזאת, וְכָל אוֹתָן מְרַכְבּוֹת וְכָל אוֹתָן נִשְׁמוֹת הַצְּדִיקִים, כָּלֵם עוֹלָיִם
בַּתְּשֻׁבָּחַת הַזֶּה עַד סוּד הַכֶּסֶּא.

וּבְשִׁמְנוּנֵיהָ לְכֶסֶּא הַקְּדוֹשׁ הַתְּשֻׁבָּחַת הַזֶּה שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל, עוֹמֶדֶת
שָׁם עַד הַזְּמַן שְׁאוּמְרִים הַקְּדוּשָׁה הָעֲלִיּוֹנָה שֶׁל מוֹסֵף.
וְאִז הָעֲלִיָּה שְׁלֵמָטָה לְמַעְלָה, לְהֶאֱחֹז הַכֹּל לְמַעְלָה לְמַעְלָה לְהִיּוֹת הַכֹּל
אַחַד. זוֹהִי הַתְּשֻׁבָּחַת שְׁעוֹלָה עַל כָּל הַתְּשֻׁבָּחוֹת.

מִכָּאֵן וְהִלָּא סְדוּר הַתְּפִלָּה שֶׁל שְׁאָר הַיָּמִים, עַד יִשְׁמַח מֹשֶׁה וְכוּ',
הַשְּׂמִיחָה שֶׁל הַדְּרָגָה הָעֲלִיּוֹנָה, עֶקֶר הָאָבוֹת, שְׂשֻׁמַּח בְּאוֹתוֹ
חֶלֶק שֶׁלוֹ כְּשֶׁהַכֶּסֶּא עוֹלָה אֵלָיו וְנוֹטֵל אוֹתָהּ, וּמִתְחַבְּרִים כְּאַחַד. וְזוֹהִי
שְׂמִיחַת הַתּוֹרָה הָעֲלִיּוֹנָה שְׁלֵמָטָה, תּוֹרָה שְׂבִכְתָּב. שְׂשֻׁמַּח בַּתּוֹרָה
שְׁלֵמָטָה, תּוֹרָה שְׂבִעֵל פֶּה, וּמִתְחַבְּרִים זֶה עִם זֶה.

בֵּינָן שֶׁהִתְחַבְּרוּ כְּאַחַד, צְרִיךְ אָדָם לְהַכְלִיל בְּאוֹתָהּ שְׂמִיחָה אֶת הָעַם
הַקְּדוֹשׁ, יִשְׁמְחוּ בְּמַלְכוּתָהּ שׁוֹמְרֵי שַׁבַּת וְכוּ', אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה נָא בְּמִנוּחָתָנוּ.

סוּד סֵפֶר הַתּוֹרָה בַּיּוֹם הַזֶּה הָרִי פְּרָשׁוּהוּ, שְׂשֻׁנֵינוּ כְּתוּב (נַחֲמִיָּה ח)
וַיִּקְרְאוּ בַסֵּפֶר בְּתוֹרַת הָאֱלֹהִים מִפְּרֹשׁ וְשׁוּם שְׁכָל וַיְבִינּוּ
בְּמִקְרָא, וְהָרִי בְּאָרוֹ אֶת הַסוּד, שֶׁהֵם פְּסוּקִים, טְעָמִים וּמְסֻרָת, וְכָל
אוֹתָם דִּיוּקִים (תְּקוּנִים) וְסוּדוֹת עֲלִיּוֹנִים, הַכֹּל נִמְסָר לְמֹשֶׁה מְסִינִי. אִם
בְּכָל הַדִּיוּקִים הִלְלוּ נִמְסְרָה תּוֹרָה לְמֹשֶׁה, אִז סֵפֶר תּוֹרָה שֶׁהוּא בְּכָל
אוֹתָן קְדוּשׁוֹת, לָמָּה הוּא חֲסֵר מִכָּל הַתְּקוּנִים הָאֵלּוּ וְהַסוּדוֹת שֶׁנִּמְסְרוּ
לוֹ לְמֹשֶׁה בַּתּוֹרָה?

אַלָּא סוּד זֶה, כְּשֶׁהַכֶּסֶּא הַקְּדוֹשׁ מִתְעַטֵּר, וְנִכְלָלַת בַּתּוֹרָה שְׂבִכְתָּב כָּל
אוֹתָן דְּמִיּוֹת, וְכָל אוֹתָם טְעָמִים וּמְסוּרוֹת, כָּלֵם נִכְנָסִים בְּגִיזָה
וְנִרְשָׁמוּ בַתּוֹךְ הַכֶּסֶּא הַקְּדוֹשׁ, וְאוֹתָן דִּיוּקְנָאוֹת שֶׁהַכְּנִיסָה תּוֹרָה
שְׂבִכְתָּב בַּתּוֹרָה שְׂבִעֵל פֶּה, וּבָהֶם הִתְעַבְּרָה כְּמוֹ אִשָּׁה שֶׁהִתְעַבְּרָה
מִהֶזְכֵּר, וְנִשְׁאַרוּ הָאוֹתִיּוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת לְבָדֵן בְּקִדְשָׁתָן כְּרָאוּי. וְלִהְרָאוֹת
בְּבֵית הַכְּנִסֵּת, שֶׁהָרִי מִתְבָּרְכֵת וּמִתְעַטֵּרֶת הַכֶּסֶּא מְסוּד תּוֹרָה שְׂבִכְתָּב,
וְשָׁם מְכַנִּיסָה כָּל אוֹתָן דְּמִיּוֹת וּמִתְקַדְּשֵׁת מִמֶּנּוּ, צְרִיךְ לְהִרְאוֹת
בְּאוֹתִיּוֹת לְבָדֵן כְּרָאוּי.

וְאִז הַכֹּל מִתְקַדֵּשׁ בְּקִדְשָׁה עֲלִיּוֹנָה כְּרָאוּי, כָּל שְׂכָן וְכָל שְׂכָן בַּיּוֹם
הַזֶּה. בַּיּוֹם הַזֶּה צְרִיךְ לְהַעֲלוֹת שְׂבָעָה אֲנָשִׁים כְּנִגְדֵי שְׂבָעָה

קולות, שהם סוד התורה, ובזמנים ובמועדים חמש תוך סוד זה. ביום הכפורים שש תוך הסוד העליון הזה.

והב' סוד אחד. חמש, שהם חמש דרגות למטה מדרגת האור הראשון למטה, והם סוד התורה. שש, שהם ששה צדדים, והכל סוד אחד. שבע הם שבעה קולות, וכלם סוד אחד אלה ואלה. **בראש** חדש נוסף אחד על שלשה בשביל השמש שמאיר באותו זמן ללבנה, ונוסף אור על הלבנה, וזהו סוד מוסף. בספר תורה צריך להשמע קול אחד ודבור.

הפדור לסדר העם הקדוש ביום הזה ובשאר הימים שלספר תורה צריך לסדר ולתקן תקון בכסא אחד שנקרא תבה, ואותו כסא שיהיה בשש דרגות לעלות בהם, ולא יותר, שכתוב ושש מעלות לכסא. ודרגה אחת למעלה לשים עליו ספר תורה ולהראותו לכל.

בשעורה לשם ספר תורה, אז צריכים כל העם לסדר עצמם למטה באימה ופחד, ברתת ובזיע ולכוון לבם, כאלו שכעת עומדים על הר סיני לקבל תורה, ויהיו מקשיבים ומטים אזניהם. ואין רשות לעם לפתח פיהם אפלו בדברי תורה, כל שכן בדבר אחר, אלא כלם באימה, כמי שאין לו פה, ונהרי פרושה, שכתוב (נחמיה ח) וכפתחו עמדם כל העם. (שם) ואזני כל העם אל ספר התורה.

אמר רבי שמעון, כשמוציאים ספר תורה בצבור לקרא בו, נפתחים שערי רחמים בשמים, ומעוררים את האהבה למעלה, וצריך אדם לומר כן.

ברוך שמו של רבון העולם, ברוך כתרך ומקומך, יהיה רצונך עם עמך ישראל לעולם, ופדות ימינך הראה לעמך בבית מקדשך, ולהגיע לנו מטוב אורך ולקבל תפלותינו ברחמים. יהי רצון מלפניך, שתאריך לנו חיים בטוב, ולהיותי נפקד בין הצדיקים לרחם עלי ולשמר אותי, ואת כל שלי ושל כל עמך ישראל. אתה הוא הזן את הכל, אתה הוא השולט על המלכים ומפרנס את הכל. אתה הוא השולט על הכל, והמלכות שלך היא. אני עבדו של הקדוש ברוך הוא שמשתחוה לפניו ומלפני כבוד תורתנו בכל זמן וזמן. לא על איש אני בוטח ולא על בני אלהים אני סומך, אלא באלהי השמים, שהוא אלהי אמת ותורתו אמת ונביאיו אמת, ומרבה לעשות טובות

וְאָמַת. בּוֹ אֲנִי בּוֹטַח, וְלִשְׁמוֹ הַקָּדוֹשׁ וְהַנְּכַבֵּד אֲנִי אוֹמֵר תִּשְׁבְּחוּת. יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, שֶׁתִּפְתַּח לְבִי בְּתוֹרָתְךָ, וְתִתֵּן לִי בְּנִים זְכָרִים שְׁעוֹשִׂים רְצוֹנְךָ, וְתִשְׁלִים מִשְׁאַלוֹת לְבִי וְלִב כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל לְטוֹב וּלְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם, אָמֵן.

וְאִסּוּר לְקַרְא בְּסֵפֶר תּוֹרָה, רַק אֶחָד לְבִדּוֹ, וְכֻלָּם מְקַשִּׁיבִים וְשׁוֹתְקִים, כְּדֵי שִׁישְׁמְעוּ הַדְּבָרִים מִפִּי כָּאֵלּוּ קִבְּלוּ אוֹתָהּ בְּאוֹתָהּ שְׁעָה מֵהַר סִינַי. וּמִי שֶׁקִּוְרָא בְּתוֹרָה, שִׁיְהִיָּהּ אֶחָד עוֹמֵד עָלָיו וְשׁוֹתֵק, שְׁלֹא יִשְׁמַע – רַק דְּבוּר אֶחָד לְבִדּוֹ וְלֹא שְׁנֵי דְבוּרִים. לְשׁוֹן קִדְשׁ אַחַת, וְאֶחָד הוּא, וְלֹא שְׁנֵי דְבוּרִים. וְאִם נִמְצְאִים שְׁנַיִם בְּסֵפֶר תּוֹרָה, זֶהוּ חֲסָרוֹן שֶׁל סוּד הָאֱמוּנָה, וְחֲסָרוֹן כְּבוֹד הַתּוֹרָה נִמְצָא בְּסֵפֶר תּוֹרָה. וְצָרִיךְ קוֹל אֶחָד, מְתַרְגֵּם אֶחָד, וְסוּד זֶה – קִלְפָּה וּמַח. (סוּד הָעוֹלָם וְסוּד הָעוֹלָם הַבָּא).

בְּלָם שׁוֹתְקִים וְאֶחָד קוֹרָא, שְׁכַתוּב (שְׁמוֹת כ) וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֵת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְאִמֶּר. הוּא לְמַעְלָה, וְכָל הָעַם לְמַטָּה, שְׁכַתוּב (שְׁמוֹת יט) וַיִּתְּצֵבּוּ בְּתַחֲתִית הָהָר. וְכַתוּב וּמַשֶּׁה עָלָה אֶל הָאֱלֹהִים.

וְאוֹתוֹ שֶׁקִּוְרָא בְּתוֹרָה, יִשִּׁים לְבוֹ וּרְצוֹנוֹ לְאוֹתָם דְּבָרִים, וְכִי הוּא שְׁלִיחַ רְבוּנוֹ בְּסִדּוּרָם שֶׁל הַדְּבָרִים הַלְלוּ לְהַשְׁמִיעַ לְכָל הָעַם, שֶׁהָרִי הוּא עוֹמֵד כְּדִגְמָה עָלֵינוּהָ. מִשּׁוּם כֵּן, מִי שֶׁעוֹלָה לְקַרְא בְּתוֹרָה, יְסַדֵּר אוֹתָם דְּבָרִים בְּרֵאשׁוֹנָה בְּבֵיתוֹ, וְאִם לֹא, לֹא יִקְרָא בְּתוֹרָה. מִנֵּיִן לָנוּ? מֵאוֹתוֹ דְּבוּר, שֶׁטָּרַם יִשְׁמִיעַ תּוֹרָה לְעַם הַקָּדוֹשׁ, מֵהַ כְּתוּב? (אִיּוֹב כח) אֲזוּ רָאָה וַיִּסְפְּרָה הַכִּינִיָּה וְגַם חִקְרָה. וְאַחַר כֵּן, וַיֹּאמֶר לְאָדָם הֵן יִרְאֶת ה' הִיא חֲכָמָה וְגו'.

אִסּוּר לוֹ לְמִי שֶׁקִּוְרָא בְּתוֹרָה לְהַפְסִיק בְּפִרְשָׁה אוֹ אֶפְלוֹ דְּבַר אֶחָד, אֲלֵא רַק בְּמָקוֹם שֶׁהַפְסִיק מִשֶּׁהָ פִּרְשָׁה אֵת הַפִּרְשָׁה לְעַם הַקָּדוֹשׁ – יִפְסִיק, וְלֹא יִפְסִיק דְּבָרֵי פִּרְשַׁת שְׁבַת זוֹ בְּפִרְשַׁת שְׁבַת אַחֲרָת.

הַפּוֹד הַזֶּה, בְּשַׁעַה שֶׁהַפְסִיקוּ פִּרְשִׁיּוֹת, כָּל אַחַת וְאַחַת מִתְּעַטְרַת וְעוֹמְדַת לְפָנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. כִּיּוֹן שֶׁהַשְּׁלִימוֹ לְהַפְסִיק לְכָל הַשָּׁנָה אֵת הַפִּרְשִׁיּוֹת הַלְלוּ, הַתְּעַטְרוּ לְפָנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְאוֹמְרוֹת: אֲנִי מִשְׁבַּת פְּלוֹנִי (מַצְבּוֹר פְּלוֹנִי), וְאֲנִי מִשְׁבַּת פְּלוֹנִי (מַצְבּוֹר פְּלוֹנִי).

בְּאוֹתָהּ שְׁעָה קוֹרָא לְיוֹפִיא"ל מִמְּנֵה הַגְּדוֹל, וְלַחֲמָשִׁים וְשִׁלֵּשׁ מְרַכְּבוֹת קְדוֹשׁוֹת שֶׁתַּחַת יָדוֹ שֶׁהִתְמַנּוּ לְשִׁמּוֹשָׁה שֶׁל תּוֹרָה, וְכָל מְרַכְּבָהּ וּמְרַכְּבָהּ מִנָּה אוֹתָהּ אֵת הַמְרַכְּבָהּ הַזֶּה עַל פִּרְשָׁה פְּלוֹנִית שְׁבַת פְּלוֹנִית, וּמְרַכְּבָהּ פְּלוֹנִית עַל פִּרְשָׁה פְּלוֹנִית שֶׁל שְׁבַת

פְּלוֹנִית. וְכֹל אַחַת וְאַחַת מְשַׁמֶּשֶׁת אֶת הַתּוֹרָה שֶׁל אוֹתָהּ שַׁבָּת שְׁלֵה, וְאֶסוּר לָנוּ לְעָרֵב אֵלֶּה בְּאֵלֶּה, וְלֹא לְהִכְנִיֵס מְרַכְּבָה לְמְרַכְּבַת חֲבֵרְתָּהּ אֶפְלוּ כְּמֵלֵא נִימָה, וְאֶפְלוּ בַתְּבָה אַחַת אוֹ אֶפְלוּ בְּאוֹת אַחַת. אֲלֵא כֹל אַחַת וְאַחַת כְּפִי שְׁפֶסֶק לְהֵן הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְכִמוֹ שְׁמִנָּה אוֹתָן בְּאוֹתָן פְּרָשִׁיּוֹת, כֹּל אַחַת וְאַחַת עַל מְשַׁמְרָתָהּ.

וְלִכֵּן כְּשֶׁמִתְעַטְרַת פְּרָשָׁה זוֹ, עוֹלוֹת אוֹתָן הַמְּלִים שֶׁל אוֹתָהּ הַפְּרָשָׁה שֶׁנִּשְׁלְמָה בְּצַבּוּר, וְאוֹתָהּ מְרַכְּבָה לּוֹקַחַת אוֹתָם, זוֹ שְׁמִנָּה עַל אוֹתָהּ פְּרָשָׁה, וּמַעֲלָה אוֹתָם לְפָנֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְאוֹתָם מְלִים מִמַּשׁ עוֹמְדוֹת לְפָנָיו וְאוֹמְרוֹת: אֲנִי פְרָשָׁה פְּלוֹנִית שֶׁהִשְׁלִימוּנִי צַבּוּר פְּלוֹנִי כִּךְ וְכִךְ.

אִם הִשְׁתַּלְמָה כְּרָאוּי לָהּ, מַעֲלִים אֶת אוֹתָן מְלִים, וּמִתְעַטְרוֹת עַל הַכֶּסֶף הַקְּדוּשׁ, וְאוֹתָהּ מְרַכְּבָה מְשַׁמֶּשֶׁת לְפָנָיו, כֹּל מְרַכְּבָה וּמְרַכְּבָה, הַפְּרָשָׁה שֶׁל כֹּל שַׁבָּת וְשַׁבָּת, וְכֹלֵן מִתְעַטְרוֹת בַּתּוֹךְ הַכֶּסֶף הַקְּדוּשׁ, וּבִהֵן הִיא עוֹלָה לְהִתְיַחַד לְמַעְלָה לְמַעְלָה, וְהַכֹּל נַעֲשֶׂה כָּלֵל אַחַד. מִשׁוּם כִּךְ, אֲשֶׁרִי חִלְקוּ מִי שְׁמֵשְׁלִים פְּרָשַׁת כֹּל שַׁבָּת וְשַׁבָּת כְּרָאוּי כְּמוֹ שְׁפֶסֶקוּ אוֹתָהּ לְמַעְלָה.

פְּעָמִים קוֹרְאִים בְּסֵפֶר תּוֹרָה בְּשַׁבָּת; בְּמִנְחָה, בְּשַׁעַר שְׁהַדִּין תְּלוּי לַעַת עָרֵב, צְרִיכִים לְהַכְלִיל שְׁמַאל בְּיָמִין, שְׁהַרִי תּוֹרָה נִתְנָה מִשְׁנֵי צְדָדִים, שְׁכָתוּב (דְּבָרִים ל"ג) מִיָּמִינוּ אֵשׁ דָּת לָמוּ, מִיָּמִין וּשְׁמַאל. מִשׁוּם כִּךְ לְסֵפֶר הַתּוֹרָה בְּמִנְחָה דִּי בַעֲשָׂרָה פְּסוּקִים אוֹ יוֹתֵר, אֲבָל לֹא שְׁלֵמוֹת הַפְּרָשָׁה, שְׁהַרִי שְׁלֵמוֹת הַפְּרָשָׁה אֵינָה אֲלֵא בְּיָמִין, וְהַיָּמִין תְּלוּי עַד שַׁעַת הַמִּנְחָה, וְהַרִי פְּרָשׁוּהָ.

בְּשֵׁנִי בְּשַׁבָּת וּבַחֲמִישֵׁי בְּשַׁבָּת, מִשׁוּם שִׁיּוּרְדוֹת הַדְּרָגוֹת לְמַטָּה, שֶׁהֵם כֹּלֵל הַתּוֹרָה. וְאִם תֹּאמַר, הֲרִי נְבִיאִים הִתְפָּרְשׁוּ לְמַטָּה – אֲלֵא כִּךְ זֶה וְדָאִי. אֲבָל אֵלֶּה שְׁלֵמוֹתָהּ, כֹּלֵם כֹּלֵל שֶׁל הַתּוֹרָה, וְכֹל אַחַד וְאַחַד כּוֹלֵל כֹּל אַחַד וְאַחַד.

וְסוּד הַדְּבָר – הַדְּרָגוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת הֵלְלוּ הֵן נִקְרְאוֹת פְּרָשָׁה אַחַת, וְאַחַר כִּךְ יוֹצְאוֹת מֵהֵן תִּשַׁע דְּרָגוֹת שְׁנֵאֲחָזוֹת כְּאַחַד, וּמִשׁוּם כִּךְ תִּשַׁע אֲנָשִׁים; שְׁלֵשָׁה בְּמִנְחָה בְּשַׁבָּת, וּשְׁלֵשָׁה בְּיוֹם שְׁנֵי, וּשְׁלֵשָׁה בְּיוֹם חֲמִישֵׁי. הֲרִי תִשַׁע.

ובפפר של רב ייבא סבא, במנחה בשבת הרי התעוררות של שמאל, והנקדה התחתונה באותו צד השמאל מקבלת סוד התורה. אז באותה שעה נוסעת מצד שמאל, ומשלה אנו קוראים.

שהרי היא עומדת בסוד של תשע (ספירות), וקוראים תשעה, והם ששה של חל ושלשה בשעה שהשמאל מתעורר בשבת, ולהכליל הכל כאחד. והיא מתעטרת בהם בשלשה צדדים, כמו שלשת הצדדים העליונים שהם כלל של פרשת השבת. אשרי חלקו של מי שזוכה לכבוד השבת. אשריו בשני העולמות, בעולם הזה ובעולם הבא.

כתוב (שמות טז) אל יצא איש ממקומו ביום השביעי. מה זה ממקומו? שנינו, ממקומו – מאותו מקום שראוי ללכת. וסוד הדבר – שכתוב (יחזקאל א) ברוך כבוד ה' ממקומו. וזה המקום. וזהו סוד הכתוב (שמות ג) כי המקום אשר אתה עומד עליו. מקום ידוע הוא למעלה, וקוראים לו מקום, שנודע בו הכבוד העליון שלמעלה. ומשום כך אזהרה לאדם, שהרי מתעטר בעטרה קדושה של מעלה, שלא יצא ממנו. שאם (יצא מפיו דבור של חל) יצא ממנו, הוא מחלל שבת. בידו – במעשה, כמו שבארנו. ברגלו – ללכת מחוץ לאלפים אמה. כל אלה הם חלול שבת.

א יצא איש ממקומו, זהו מקום כבוד הקדשה הזו, שהרי ממנו לחוץ הוא מקום של אלהים אחרים. ברוך כבוד ה' ממקומו. כבוד ה' שלמעלה. ממקומו – זה כבוד שלמטה, וזהו סוד של עטרת שבת. ומשום כך, אל יצא איש ממקומו. ברוך הוא לעולם ולעולמי עולמים.

כתוב, (שמות לג) הנה מקום אתי. מקום אתי, ודאי זהו מקום טמיר וגנוז שלא נודע כלל. ממשמע שכתוב אתי – מקום שלא התגלה ועומד טמיר, וזהו מקום עליון למעלה למעלה, היכל עליון טמיר וגנוז. אבל זהו מקום למטה, כפי שאמרנו. וזהו מקום שגפרד למעלה ונפרד למטה, ומשום כך אל יצא איש ממקומו ביום השביעי.

ומדתם מחוץ לעיר את פאת קדמה אלפים באמה וגו' (במדבר לה), הרי פרשה באותם סודות עליונים. אבל אלפים באמה – שירשה שני צדדים לכל צד, והיא מתעטרת תמיד בשני צדדים,

בין למעלה בין למטה. וסימנך - שכינה לא שורה מחוץ לתחום הראוי לה.

בשיוצאת שבת, צריכים ישראל שלמטה להתעכב, שהרי הוא יום גדול עליון, (צריך להתעכב עליו) וביום הזה שורה עליו אורח גדול ונכבד, ומשום כך צריך להתעכב, להראות שלא דוחקים באורח הקדוש. אז פותחים ישראל ואומרים, (תהלים עח) והוא רחום יכפר עון וגו'. שתקון יפה הוא בלילה הזה, כיון שהדין חוזר למקומו - מה שלא ראוי כשנכנסת שבת, כשהדין מסתלק ולא נמצא.

בשעה שפותחים ישראל "ויהי נעם" וסדר הקדשה, כל אותם רשעי הגיהנם פותחים ואומרים: אשריכם ישראל, העם הקדוש. אשריכם הצדיקים השומרים את מצוות התורה. או לרשעים שלא זכו לשמר תורה. אז דומ"ה מקדים, ומתעורר כרוז ואומר: (שם ט) ישובו רשעים לשאולה כל גוים שכחי אלהים. וכל קבוצות הרוחות הללו טורדות אותם בגיהנם, ואין מי שמרחם עליהם. אשריהם כל שומרי השבת בעולם הזה, ומענגים את אותו הענג ששורה מלמעלה, כפי שאמרנו.

זה מי ששורה בתענית בשבת, שנים מתעוררים עליו לפני המלך הקדוש. אחד, אותה רוח עליונה קדושה שהצטרף להתענג ולא התענג. ואחד, אותו ממנה שעומד על מי ששרוי בתענית, ושמו סגרי"ה. ועולים לפני המלך הקדוש ומתעוררים עליו.

ואותה רוח מסתלקת חסרה מאותה הנאה שלמטה. וכשהרוח הזו לא נשלמה למטה, רוח אחרת שלמעלה לא נשלמה. כיון שלא נשלמו למטה ולמעלה, אז ראוי אותו אדם להתקלל ולהעניש. אלא כיון שנשלם בזמן אחר, ואותו ממנה שהתמנה על ענוי ותענית נשלם בתוך אותם ממנים אחרים בענג שלמעלה, קורעים לו כל גזר דינו שנגזר מאותם שבעים שנים עליונים.

למלך ששמח בהולא שלו, וכל בני האדם שמחים עמו. ראה איש אחד נתון בקולר, צוה עליו והתירוהו, כדי שכלם ימצאו בשמחה.

ואחר כך חוזרים הממנים הללו שמענישים בני אדם, ונפרעים מן האדם על שנמצא בגללו חסרון למעלה ומטה. מה תקנתו?

לישב תענית על תענית. מה הטעם? זה בטל ענג שבת – יבטל ענג של חל.

ואם הוא מבטל ענג שבת ומתענג בחל, דומה כמו שמחשיב על דבר אחר יותר ממה שמחשיב את הקדוש ברוך הוא. הרוח העליונה, קדש הקדשים ששורה עליו לא ענג, ובטלה ממנו. רוח אחרת של חל ששורה אחר כך על העולם מחשיב ומענג אותו, אז חוזרים ונפרעים ממנו בעולם הזה ובעולם הבא.

משום כך צריך תענית אחרת ביום ראשון של חל, בזמן ששורה על העולם אותה רוח של חל, ובזה יש לו רפואה, פיון שלא החשיב את רוח החל. וסימנה – (ויקרא ה) והשיב את הגזלה אשר גזל וגו'. גזלן אינו מחשיב את הקדוש ברוך הוא, אינו מחשיב בני אדם, לכן אין לא ענג כגנב. גנב שמחשיב בני אדם יותר מהקדוש ברוך הוא, יאש לו ענג בעולם הזה ובעולם הבא. אשרי מי שמשלים למטה את אותו ענג עליון כראוי.

היום הזה מתעטר בשבעים עטרות, והשם העליון הקדוש נשתלם בכל הצדדים, וכל הדרגות מוארות, והכל בשמחת הברכות ובקדשה על קדשה ותוספת של קדשה.

קדשה של ערב שבת זוהי קדשה של שבת בראשית. שהרי מתקדש משלשים ושנים שבילים, ושלוש דרגות של תפוחים הקדושים. וצריכים להזכיר על הקדשה הזו את כלל מעשה בראשית, ומנוחה בסוד של שלשים ושנים השבילים ושלוש הדרגות שנקללות בהם, סוד העדות של מעשה בראשית, דהינו (בראשית ב) ויכלו השמים והארץ וכל צבאם וגו'. ויכל אלהים, שיש בעדות הזו שלשים וחמש תבות, שלשים ושנים שבילים עם שלוש הדרגות של התפוחים הקדושים.

שלוש דרגות, שהן: שביעי. שביעי. שביעי. ויש בו סוד של העולם העליון, וסוד של העולם התחתון, וסוד כל האמונה. שלש פעמים אלהים: אחד העולם התחתון. אחד פחד יצחק. ואחד העולם העליון הקדוש, קדש קדשים. צריך אדם להעיר את העדות הזו בשמחה ורצון הלב, להעיד לפני בעלה של האמונה. וכל מי שמעיד את זה וישים לבו ורצונו לזה, מכפר על כל חטאיו.

בְּרוּךְ אַתָּה ה' אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וּרְצָה בָּנוּ וְכוּ', קִדּוּשׁ זֶה הוּא בְּמִשְׁקַל אֶחָד כִּנְגֵד עֲדוּת הָאֲמוּנָה, וְהֵם שְׁלֵשִׁים וְחָמֵשׁ תְּבוּת אַחֲרוֹת, כְּמוֹ שֵׁשׁ בְּוִיכְלוֹ. הַכֹּל עוֹלָה לְשִׁבְעִים תְּבוּת לְהִתְעַטֵּר בָּהֶם שִׁבְתָּ שֶׁל עָרֵב שִׁבְתָּ. אֲשֶׁרֵי חִלְקוֹ שֶׁל אָדָם שֵׁיכּוֹן רְצוֹנוֹ לְדַבְרִים הִלְלוּ לְכַבוֹד רַבּוֹנוֹ.

קִדּוּשׁ הַיּוֹם, הָרִי פִּרְשׁוּהוּ בּוֹרָא פְּרִי הַגֶּפֶן, וְלֹא יוֹתֵר. שְׁהֲרֵי הַיּוֹם עוֹמֵד לְקִדְּשׁ אוֹתוֹ. מֵה שְׁאִין כֵּן בְּלִילָה, שְׁאֲנוּ צְרִיכִים לְקִדְּשׁ אוֹתוֹ בְּדַבְרִים הִלְלוּ, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ. וְלֹא מִתְקַדֵּשׁ הַלִּילָה הַזֶּה, אֲלֵא רַק בְּעַם הַקִּדּוּשׁ לְמִטָּה, כְּשִׁשׁוּרָה עֲלֵיהֶם אוֹתָהּ רוּחַ עֲלִיוֹנָה. וְאָנוּ צְרִיכִים לְקִדְּשׁוֹ בְּרְצוֹן הַלֵּב, וְלִכְוֹן הַדַּעַת לְזֶה.

וְהַיּוֹם מְקִדְּשׁ אוֹתוֹ, וְיִשְׂרָאֵל מְקִדְּשִׁים בְּתַפְלוּת וּבִקְשׁוֹת וּמִתְקַדְּשִׁים בְּקִדְּשׁוֹ בַּיּוֹם הַזֶּה. אֲשֶׁרֵי יִשְׂרָאֵל הָעַם הַקִּדּוּשׁ שֵׁיִרְשׁוּ יוֹם הַזֶּה נִחַלְתָּ יְרֵשָׁה לְעוֹלָמִים.

אַחַר שִׁיּוּצֵאֵת שִׁבְתָּ, צְרִיךְ אָדָם לְהַבְדִּיל בֵּין קִדְּשׁ לְחַל. לְמָה? שְׁהֲרֵי נִתְּנָה רְשׁוֹת לְמַמְנִים שְׁלִמְטָה לְשִׁלְטַן עַל הָעוֹלָם, וּבְכָל מַעֲשֵׂי הָעוֹלָם לְהִרְאוֹת יַחּוּד בְּמִקּוֹם קִדּוּשׁ, בְּקִדְּשָׁה עֲלִיוֹנָה, וְלְהַפְרִיד לְמִטָּה מִיַּחּוּד הָעֲלִיוֹן, וְלִבְרֹךְ עַל מְאוּרֵי הָאֵשׁ.

מִשׁוּם שֶׁכָּל הָאֲשִׁים הָאַחֲרִים נִטְמָנוּ וְנִגְנְזוּ בַּיּוֹם הַשִּׁבְתָּ, פָּרַט לְאֵשׁ אַחַת שֶׁל קִדְּשָׁה עֲלִיוֹנָה שֶׁנִּגְלְתָה וְנִכְלְלָה בְּקִדְּשׁתָּ הַשִּׁבְתָּ. וְכִשְׁהָאֵשׁ הַזֹּאת מִתְגַּלָּה, כָּל יֵתֵר הָאֲשׁוֹת נִטְמָנוֹת וְנִגְנְזוֹת לְפָנֶיהָ. וְהָאֵשׁ הַזֹּאת הִיא שֶׁל עֲקֵדָת יִצְחָק, שְׁלוֹהֶטָה עַל גְּבֵי הַמִּזְבֵּחַ. מִשׁוּם כִּךְ צְרִיךְ לִבְרֹךְ עַל מְאוּרֵי הָאֵשׁ. וְהָאֵשׁ הַזֹּאת לֹא צְרִיכָה אֵשׁ שֶׁל חַל, אֲלֵא אֵשׁ שֶׁל שִׁבְתָּ, וְהָאֵשׁ הַזֹּאת הִיא אֵשׁ שִׁיּוּצֵאֵת מֵאוֹתָהּ הָאֵשׁ שְׁלִמְעָלָה.

וְזוֹהִי אֵשׁ שֶׁסּוֹבְלָת אֵשׁ. וְכִיּוֹן שֶׁהָאֵשׁ הַזֹּאת שִׁיּוּצֵאֵת מֵהָאֵשׁ שְׁלִמְעָלָה מִתְבָּרְכֶת בְּבִרְכַת הָאוֹר, אֲזַי כָּל שְׁאֵר הָאֲשׁוֹת הָאַחֲרוֹת יוּצֵאוֹת וְנִתְמָנוֹת בְּמִקּוֹמָן, וְנִתְנַתְּ לָהֶן רְשׁוֹת לְהָאִיר.

בְּאוֹתָהּ שְׁעָה שְׁמִבְרָכִים עַל הָאֵשׁ, מִזְדַּמְנוֹת אַרְבַּע מְרַכְבוֹת, אַרְבַּע מַחֲנוֹת לְמִטָּה, לְהָאִיר מֵאוֹתָהּ אֵשׁ מְבִרְכֶת, וְהֵם נִקְרָאִים מְאוּרֵי הָאֵשׁ. מִשׁוּם כִּךְ צְרִיךְ לְכַפֵּף אַרְבַּע אֲצַבְעוֹת שֶׁל יָד יְמִין, וְלְהָאִיר לָהֶם מִתּוֹךְ אוֹתוֹ אוֹר הַנֵּר שֶׁמִּתְבָּרֵךְ.

וְאוֹתָן אֲצַבְעוֹת רְמֵז לְאוֹתֵם מְאוּרֵי הָאֵשׁ שְׁמֵאִירִים וְשׁוֹלְטִים מֵאוֹתוֹ הָאוֹר שֶׁל הַנֵּר שֶׁמִּתְבָּרֵךְ. וּמִשׁוּם שֶׁהֵן דְּרָגוֹת שְׁלִמְטָה,

כְּשֶׁמֵרָאָה אָדָם הָאֲצַבְעוֹת לְפָנָי אוֹר הַנֵּר, צָרִיךְ לְכַפֵּס לְפָנָיו, מִשּׁוּם שְׂאוֹתוֹ אוֹר שׁוֹלֵט עֲלֵיהֶם, וְהֵם מְאִירִים מִמֶּנּוּ.

בְּשָׂאָר הַבְּרָכוֹת צָרִיךְ לְזַקֵּף אֶת הָאֲצַבְעוֹת כְּדִי לְהִרְאוֹת קִדְשָׁה עֲלִיוֹנָה שֶׁל הַדְּרָגוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת שְׁשׁוֹלְטוֹת עַל הַכֹּל, שֶׁהֵשֵׁם הַקָּדוֹשׁ הַתְּעַטֵּר בָּהֶן וְהִתְקַדֵּשׁ בָּהֶן, וְכָל הַדְּרָגוֹת מִתְּבָרְכוֹת כְּאֶחָד, וּמְאִירִים מִתּוֹךְ הַמְּנוֹרָה הָעֲלִיוֹנָה שֶׁל הַכֹּל, וּמִשּׁוּם כִּי צָרִיכִים לְזַקֵּם לְמַעְלָה. וְכֵאֵן צָרִיךְ לְכוּפֵף אֶת הָאֲצַבְעוֹת לְפָנָי הַנֵּר כְּדִי לְהִרְאוֹת אֶת הַדְּרָגוֹת שְׁלֵמֶטָה שְׁמְאִירִים מִתּוֹךְ הַמְּאוֹר הָעֲלִיוֹן, וּמִכָּאֵן שׁוֹלְטִים וּמְאִירִים מִמֶּנָּה, וְהֵם מְאוֹרֵי הָאֵשׁ.

בְּכָל יוֹם אָנוּ מְבָרְכִים מְאוֹרֵי אוֹר, שֶׁהֵם אוֹרוֹת עֲלִיוֹנִים שְׁעוֹמְדִים בְּאוֹתוֹ אוֹר רֵאשׁוֹן, וְכָל הַדְּרָגוֹת מִתְּבָרְכוֹת וּמְאִירוֹת כִּלְכֵן כְּאֶחָת מִתּוֹךְ הַמְּאוֹר הָעֲלִיוֹן, וְאֵלֶּה נִקְרָאִים מְאוֹרֵי הָאֵשׁ. וּמִשּׁוּם הַסּוּד הַזֶּה מְבָרְכִים בּוֹרָא מְאוֹרֵי הָאֵשׁ.

וְאֵם תֹּאמֶר, לָמָּה בּוֹרָא, וְלֹא אוֹמְרִים מְאִיר מְאוֹרֵי הָאֵשׁ, הוֹאִיל וּמְאִירִים מְאוֹתָהּ הָאֵשׁ, מְאוֹתָהּ מְנוֹרָה מְבָרְכָתָּ? אֵלֶּה, כִּיִּין שְׁנִכְנַסְתָּ שַׁבָּת, כָּל אוֹתָן הַדְּרָגוֹת שְׁלֵמֶטָה וְכָל אוֹתָם שְׁמְאִירִים וְשׁוֹלְטִים, כֹּלֵם נִכְנָסִים וְנִכְלָלִים בִּנֵּר הַזֶּה, וְנִטְמָנִים וְנִגְנָזִים וְנִשְׁמָרִים בּוֹ וְלֹא נִרְאִים בּוֹ, אֵלֶּה רַק אוֹתָהּ נִקְדָּה לְבִדְדָה, וְכֹלֵם נִטְמָנוּ בְּתוֹכָהּ בְּכָל יוֹם הַשַּׁבָּת.

כִּיִּין שְׁיוֹצֵאת הַשַּׁבָּת, הוּא מוֹצֵיא אוֹתָם כָּל אֶחָד וְאֶחָד כְּאֵלוֹ נִבְרָאוּ בְּאוֹתָהּ שְׁעָה, וְכֹלֵם יֵצְאוּ וְנִבְרָאוּ כְּמִקְדָּם וְהִתְמַנּוּ עַל מְקוֹמָם לְשֵׁלֵט, וְאֵז הַנֵּר הַזֶּה מִתְּבָרֵךְ, וְנִכְנָעִים לְפָנָיו לְהֵאִיר. כִּיִּין שְׁמְאִירִים, אֵז הֵם מִתְּמָנִים כָּל אֶחָד וְאֶחָד עַל מְקוֹמוֹ.

כְּמוֹ זֶה אוֹתָן דְּרָגוֹת עֲלִיוֹנוֹת שְׁנִקְרָאוֹת מְאוֹרֵי אוֹר, שׁוֹלְטוֹת בְּיוֹם וּמְאִירוֹת מִתּוֹךְ הַמְּאוֹר הָעֲלִיוֹן. בְּשַׁעָה שְׁיִוֵּרֵד הַלֵּילָה, אוֹתוֹ מְאוֹר עֲלִיוֹן כּוֹנֵס אוֹתָם וּמְכַנֵּס אוֹתָם לְתוֹכוֹ עַד שְׁמְאִיר הַיּוֹם. כִּיִּין שְׁיִשְׂרָאֵל מְבָרְכִים עַל הָאוֹר בְּיוֹם, אֵז מוֹצֵיא אוֹתָם בְּשִׁלְמוֹת הָאוֹר, וְלִכֵּן מְבָרְכִים יוֹצֵר הַמְּאוֹרוֹת וְלֹא אוֹמְרִים בּוֹרָא (אֵלֶּה יוֹצֵר). וְכֵאֵן בּוֹרָא מְאוֹרֵי הָאֵשׁ, מִשּׁוּם אוֹתָן הַדְּרָגוֹת שְׁלֵמֶטָה.

וְהַכֹּל הוּא סוּד הָאֲצַבְעוֹת, בָּהֶן רְמוּזוֹת הַדְּרָגוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת וְהַדְּרָגוֹת הַתְּחִתּוֹנוֹת. הַדְּרָגוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת נוֹדְעוֹת בְּזִקִּיפַת הָאֲצַבְעוֹת לְמַעְלָה, וּבְזִקִּיפַת הָאֲצַבְעוֹת מִתְּבָרְכוֹת הַדְּרָגוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת וְהַדְּרָגוֹת

התחַתוֹנוֹת כְּאֶחָד, וּבְהִנְמַכַּת הָאֲצָבָעוֹת מִתְבָּרְכִים לְהָאִיר הַדְּרָגוֹת
הַתְּחַתוֹנוֹת לְבָדֵן.

וְהַפּוֹד הַזֶּה, הַצְּפָרְנִים שֶׁל אַחוֹרֵי הָאֲצָבָעוֹת. וְהָאֲצָבָעוֹת לְבָדֵן
לְפָנִים. הַצְּפָרְנִים שֶׁל אַחוֹרֵי הָאֲצָבָעוֹת הֵם פָּנִים אַחֲרוֹת
שְׁצָרִיכוֹת לְהָאִיר מִתּוֹךְ אוֹתוֹ נֵר, וְאוֹתָם פָּנִים שֶׁנִּקְרָאִים אַחוֹרִים.
הָאֲצָבָעוֹת לְפָנִים בְּלִי צְפָרְנִים, אֵלּוּ הֵן הַפָּנִים הַפְּנִימִיִּים הַמְּכֻסִּים.
וְסוּד זֶה – (שְׁמוֹת לֵג) וְרֵאִיתְ אֶת אַחֲרֵי. אֵלֶּה אַחוֹרֵי הָאֲצָבָעוֹת לְאַחוֹר
בְּצַפְרָנִיהֶן. וּפְנֵי לֹא יֵרְאוּ, אֵלֶּה הָאֲצָבָעוֹת לְפָנִים בְּלִי צְפָרְנִים, שֶׁהֵן
הַפָּנִים הַפְּנִימִיִּים.

וּכְשֶׁמְבָרְכִים עַל הַנֵּר, צָרִיךְ לְהִרְאוֹת אֶת אַחוֹרֵי הָאֲצָבָעוֹת
בְּצַפְרָנִים, לְקַבֵּל אוֹר מִתּוֹךְ אוֹתוֹ הַנֵּר, וְאֵת פָּנִים
הָאֲצָבָעוֹת לֹא צָרִיךְ לְכַפּוֹת (לְהִרְאוֹת) אוֹתָן שִׁיאִירוּ מִתּוֹךְ אוֹתוֹ נֵר,
שֶׁהֵרִי אֵינָן מְאִירוֹת אֶלָּא מִתּוֹךְ הַנֵּר הָעֲלִיּוֹן שֶׁלְמַעְלָה לְמַעְלָה, שֶׁהוּא
טָמִיר וְגָנוּז וְשֶׁלֹּא נִגְלָה כָּלֵל. וְאֵינָן מְאִירוֹת מִתּוֹךְ נֵר שֶׁגְלוּי כָּלֵל.
מִשׁוּם כֵּךְ צָרִיךְ לְהִרְאוֹת אֶת אַחוֹרֵי הָאֲצָבָעוֹת בְּצַפְרָנִים, וְאֵת פָּנִים
הָאֲצָבָעוֹת לֹא צָרִיךְ לְהִרְאוֹת לְפָנֵי הַנֵּר הַזֶּה. טְמִירוֹת הֵן, וּבִסְתֵר הֵן
מְאִירוֹת. פְּנִימִיּוֹת הֵן, וּמְפָנִימִיִּים מְאִירוֹת. עֲלִיוֹנוֹת הֵן, וּמַעְלִיוֹנִים הֵן
מְאִירוֹת. אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

וְצָרִיךְ לְהִרְיַח בְּכִשְׂמִים כְּשִׁיּוֹצֵאת שִׁבְתָּ עַל שֶׁהִסְתַּלְקָה אוֹתָהּ רוּחַ,
וְנִפְשׁ הָאָדָם נִשְׁאַרַת עֲרָמָה (מִשְׁתַּנִּית בְּבִקְעִים) מִשׁוּם אוֹתוֹ סְלוּק
שֶׁהִסְתַּלְקָה הַרוּחַ מִמֶּנּוּ, וְהֵרִי פְּרִשׁוּהָ.

כְּתוּב (בְּרֵאשִׁית כ"ז) וַיִּרַח אֶת רִיחַ בְּגָדָיו וַיְבָרְכֵהוּ וַיֹּאמֶר: פְּסוּק זֶה פְּרִשׁוּהוּ
וְנִתְבָּאֵר. אֲבָל בֹּא וּרְאֵה, הַרִיחַ הוּא קִיּוּם הַנִּפְשׁ, מִשׁוּם שֶׁהוּא
דָּבָר שֶׁנִּכְנָס לְנִפְשׁ וְלֹא לְגוּף. בֹּא וּרְאֵה, כְּתוּב וַיִּרַח אֶת רִיחַ בְּגָדָיו,
הֵרִי פְּרִשׁוּהוּ שֶׁאֵלּוּ הָיוּ אוֹתָם לְבוּשֵׁי אָדָם הָרֵאשׁוֹן שֶׁנִּתְּן לוֹ הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא לְלִבָּשׁ.

מִשׁוּם שֶׁהֵרִי כְּשִׁחֲטָ אָדָם, הָעֵבֶר מִמֶּנּוּ אוֹתוֹ לְבוּשׁ נִכְבָּד שֶׁהִתְלַבֵּשׁ
בּוּ בְּרֵאשׁוֹנָה כְּשֶׁהִכְנִיסוּ לְגַן עֵדֵן, וְאַחַר שֶׁחֲטָא הִלְבִּישׁ אוֹתוֹ
בְּלְבוּשׁ אַחֵר. הִלְבוּשׁ הָרֵאשׁוֹן שֶׁהִתְלַבֵּשׁ בּוּ אָדָם בְּגַן עֵדֵן, הוּא הִיָּה
(מֵאוֹתָם מְלַבּוּשִׁים) מֵאוֹתָן מְרַכְבוֹת שֶׁנִּקְרָאוּ אַחוֹרִים, וְאוֹתָם לְבוּשִׁים
שֶׁנִּקְרָאוּ לְבוּשֵׁי צַפְרָן.

וּבְשֵׁהָיָה בְּגֵן עֵדֶן, כָּל אוֹתָן מְרַכְבוֹת וְכָל אוֹתָם מַחְנוֹת קְדוּשִׁים,
כֹּלָם הִקִּיפוּ אֶת אָדָם, וְנִשְׁמַר מֵהַכֵּל, וְלֹא הָיָה יָכוֹל דָּבָר
רַע לִקְרֹב אֵלָיו. וְכִיּוֹן שִׁחַטָא וְהֶעֱבְרוּ מִמֶּנּוּ אוֹתָם לְבוּשִׁים, (וְהִתְלַבֵּשׁ
בְּלְבוּשֵׁי חַל מִדְּבָרִים) פָּחַד מִדְּבָרִים רָעִים וְרוּחוֹת רָעוֹת, וְהִסְתַּלְקוּ מִמֶּנּוּ
אוֹתָם מַחְנוֹת קְדוּשִׁים. וְלֹא נִשְׁאַרוּ בוֹ אֵלָא אוֹתָם רְאִשֵׁי צִפְרָנֵי
הָאֶצְבָּעוֹת שְׁסוּכְבִּים אֶת הַצִּפְרָנִים סָבִיב זְהֵמָה אַחֲרָת.

וּמִשׁוּם כֶּף לֹא צָרִיף לְאָדָם לְגַדֵּל אוֹתָן צִפְרָנִים שֶׁל זְהֵמָה, שֶׁהָרִי
כִּמָּה שְׁמִתְרַבּוֹת, כֶּף גַּם מְרַבָּה עָלָיו זְהֵמָה, וְיִדְאָג בְּכָל יוֹם
וְצָרִיף לְגוֹר אוֹתָן, וְלֹא יִזְרַק אוֹתָן, שֶׁלֹּא יַעֲשֶׂה קְלוֹן בְּאוֹתוֹ מְקוֹם,
שִׁיכוֹל אוֹתוֹ אָדָם לְהַנְזֹק. וְהַכֵּל כְּמוֹ שְׁלִמְעֵלָה. שֶׁהָרִי לְכָל אַחֲוָרִים
מְקִיף הַצַּד הָאֲחֵר, וְלֹא צָרִיכִים אוֹתוֹ בְּמְקוֹם שֶׁל הָעוֹלָם.

אַחֲרֵי כֶּף עָשָׂה לְאָדָם לְבוּשִׁים אַחֲרִים מֵהָעֲלִים שֶׁל עֲצֵי גֵן הָעֵדֶן
שִׁבְאַרְץ. שֶׁהָרִי בְּרֵאשׁוֹנָה הָיוּ אוֹתָם לְבוּשִׁים מְאוֹתָם אַחֲוָרִים
שֶׁל הַגֵּן שְׁלִמְעֵלָה, וְעַכְשָׁו מֵהַגֵּן שֶׁל הָאָרֶץ, וְיִצְאוּ מֵהַגֵּן. וְאוֹתָם
לְבוּשִׁים הָיוּ מְעֲלִים רִיחוֹת וּבִשְׂמִים שֶׁל הַגֵּן שֶׁהִנְפֵּשׂ מִתִּישְׁבַּת בָּהֶם
וּשְׁמִחָה בָּהֶם. זֶהוּ שְׁפָתוֹב וְיִרַח אֶת רִיחַ בְּגָדָיו וְיִבְרַכְהוּ, שֶׁהָרִי
הִתִּישְׁבָּה נִפְשׁוֹ וְרוּחוֹ שֶׁל יִצְחָק בְּאוֹתוֹ רִיחַ.

מִשׁוּם כֶּף, כְּשִׁיּוֹצֵאת שְׁבֵת, צָרִיף לְהָרִיחַ בְּבִשְׂמִים לְיִשֵּׁב אֶת נִפְשׁוֹ
בְּאוֹתוֹ רִיחַ עַל אוֹתוֹ רִיחַ עָלִיוֹן קְדוּשׁ שֶׁהִסְתַּלַּק מִמֶּנּוּ, וְאוֹתוֹ
רִיחַ הַמְעֵלָה שֶׁבְּבִשְׂמִים הוּא הַדָּס, שֶׁהָרִי קִיּוֹם הַמְקוֹם הַקְּדוּשׁ שֶׁמִּמֶּנּוּ
יוֹצְאוֹת הַנְּשָׁמוֹת הוּא הַדָּס. וְזֶהוּ קִיּוֹם הַנְּפֵשׂ כְּמוֹ שְׁלִמְעֵלָה, כְּדִי
לְהִתְקַיֵּם מְאוֹתָהּ הַתְּעַרְטָלוֹת שֶׁנִּשְׁאַרָה.

כְּשִׁיּוֹצֵאת הַשְּׁבֵת, הִתְלַבֵּשׂ אָדָם בְּאוֹתָם לְבוּשֵׁי גֵן עֵדֶן שֶׁל הָאָרֶץ
שְׁמֵעֲלִים רִיחַ וּבִשְׂמִים, לְקַיֵּם אֶת הַנְּפֵשׂ עַל אוֹתָהּ רִיחַ
קְדוּשָׁה עָלִיוֹנָה נְכַבְּדָה שֶׁהִסְתַּלְקָה מִמֶּנּוּ. וְהַדָּס הוּא וְדֹאֵי קִיּוֹם הַנְּפֵשׂ,
כְּדָגְמָא עָלִיוֹנָה, שֶׁהִתְקַיְּמָה קִיּוֹם הַנְּפֵשׂ.

אוֹתָהּ רִיחַ עָלִיוֹנָה שִׁיּוֹרְדָת עַל אָדָם בְּשִׁמְחָה וּמִשְׁמַחַת אֶת נִפְשׁוֹ,
אֲזַ עוֹמְדָת נִפְשׁ הָאָדָם כְּמוֹ הָעוֹלָם הַבָּא, שְׁעֵתִיד לְהֵנוֹת
מִמֶּנּוּ. כְּמוֹ שֶׁאָדָם מֵהֵנָּה אֶת הָרוּחַ הַזֶּה בְּעוֹלָם הַזֶּה, כֶּף אוֹתָהּ רִיחַ
מֵהֵנָּה אוֹתוֹ לְעוֹלָם הַבָּא, שְׁפָתוֹב (יִשְׁעִיה נח) אֲזַ תִּתְעַנֵּג עַל ה' וְגו'.
וְכָתוּב וְהִשְׁבִּיעַ בְּצַחְצַחוֹת נִפְשָׁךְ. כְּמוֹ שֶׁאָדָם מְרִוּה אֶת אוֹתוֹ עֲנָג
וּמֵהֵנָּה אוֹתוֹ, כֶּף גַּם הוּא מְרִוּה אוֹתוֹ לְעוֹלָם הַבָּא. אֲזַ כְּשֶׁהָאָדָם

זוכה ומשלים את שלמות כבוד שבת כפי שאמרנו, הקדוש ברוך הוא קורא עליו ואומר, (שם מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר.

קם רבי אבא ושאר החברים ונשקו ראשו. בכו ואמרו, אשרי חלקנו שהדרוך הוא הקדוש ברוך הוא לפנינו. אמר רבי אבא, לי זמן הקדוש ברוך הוא הדרוך הוא כדי להתחבר עמכם. אשרי חלקי שזכיתי לדרוך הזאת.

בלילה ילמד זהר כי בזכותו יצאו ישראל מהגלות

אם זכה לחכמת אמת, מסגלת ההצלחה בעתים הללו, כי אז נאמר סוד הויה ליראיו, ואין האשה מגלה סתרה אלא לבעלה. ובלילה ילמד זהר באשמורת כי בזכותו יצאו ישראל מהגלות והגלות נמשל ללילה ומי שלא זכה להבין בזהר אף על פי כן יקרא כי הלשון מסגל לזכר הנשמה ולהאירה זהר נפלא. ובספר התקונים על היותר טוב וכשלומד זהר יעין לחכמת אמת בכל מלה ומלה כי כל אות חדוש בפני עצמו והדברים הנראים פשוטים אינם רק סוד.

(סדור רבי שבתי ראשקובער סדר למוד דף יז)

לגרס איניש אף על גב דלא ידע מה קאמר

כי הלומד בתורה ומבין ומכיר בפלפול וסברת התורה ומתענג לזה לא נקרא למוד התורה עבודה ויגיעה ועמל כי בזה שאדם נהנה ושמח לא יעף ולא יגע וכמו שאמר במדרש (ילקוט שמעוני, ישעיה פרק מג, רמז תנו): ולא אותי קראת יעקב וכו' את טרח כל יומא ולית את לעי וצלווי קמי את לעית. כי רק הלומד תורה מתוך הדחק ומתוך טרוף הדעת אף שאיננו מבין בה היטב רק שלומד מצד שהוא תורת הויה כמו שאמר דוד המלך עליו השלום ממשפטיה לא סרתי יען כי אתה הורתני וזה באור הכתוב גרסה נפשי מלשון לגרס איניש שלומד אני מצוותיה אף כי איננו מבין טעמה אף תאותי היא אל משפטיה יען כי הוא משפטיה וכמאמרם זכרונם לברכה לגרס איניש אף על גב דלא ידע מה קאמר ואצל זה הלומד על אפן זה אצלו נקרא יגיעה ועבודה ועמל כי לא ירגיש התענוג מהתורה ואצל זה נקרא כל התורה חקה בלא טעם כי זה אינו מבין טעמה מפני דחוק וטרוף הדעת שלו וזה הפרוש שתהיו עמלים בתורה הינו שתלמדו התורה אף שיהיה בדרך חקה וברב עמל ויגיעה.

(ישמח ישראל פרשת בחקותי)